

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7919/10

בפני: כבוד הנשיאה ד' ביניש
כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער: עזאלדין עבאס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו על ידי בית
המשפט המחוזי בנצרת (השופט ב' ארבל), מיום
18.10.2010 בת"פ 165/09

תאריך הישיבה: ד' בתמוז התשע"א (06.07.2011)

בשם המערער: עו"ד איברהים סלימאן; עו"ד סאמר סלימאן

בשם המשיבה: עו"ד דותן רוסו

פסק-דין

הנשיאה ד' ביניש:

לפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ב' ארבל) מיום 18.10.2010 בת"פ 165/09. המערער הורשע, ביום 21.9.2010, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בהן סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, חבלה במזיד ברכב, הסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, חציית קו הפרדה רצוף ושלושה מקרים של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. ב-18.10.2010 נגזר דינו של המערער, והוטל עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, וכן 18 חודשי מאסר על תנאי וחמש שנות פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה. המערער מלין בערעורו הן על ההרשעה והן על חומרת עונש המאסר. ביום 7.11.2010

ניתנה החלטת בית משפט זה (השופט י' דנציגר) המעכבת את עונשו של המערער עד להכרעה בערעור, וכעת הגיעה השעה להידרש לערעור לגופו.

הדיון בבית המשפט המחוזי

1. כנגד המערער הוגש, ביום 6.9.2009, כתב אישום ובו שני אישומים. האישום הראשון ייחס למערער עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, חבלה במזיד ברכב, הסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וחציית קו הפרדה רצוף. בכתב האישום מתואר כי המערער, לאחר שעוכב לחקירה על ידי כוח משטרה סמוך לצומת המוביל, נמלט מהשוטרים בנהיגה פרועה, תוך שהוא פוגע בקציני משטרה וסוטה לנתיב הנגדי, באופן שסיכן את הנהגים בנתיב ואילץ אותם לסטות ממסלולם (להלן: האירוע הראשון). מאוחר יותר באותו יום, במהלך חיפושים שנערכו אחריו בכפר נחף, חסמו כוחות משטרה את רכבו של המערער, שכתגובה ניסה להימלט בשנית וגרם אגב כך נזק לרכב משטרתי (להלן: האירוע השני). האישום השני ייחס למערער שני מקרים של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. לפי כתב האישום, המערער התחבא מפני כוחות משטרה שהגיעו לביתו לחפשו. לאחר שאיתר אחד השוטרים את המערער והודיע לו כי ברשותו צו חיפוש שניתן על ידי בית משפט, החל הלה להשתולל, לדחוף את השוטר ולבעוט בו, וניסה למנוע ממנו לאוזקו; לאחר מכן נהג באלימות גם כנגד שוטר שני שניסה לאוזקו.

משפטו של המערער התברר בבית המשפט המחוזי בנצרת. ביום ה-15.6.2010, בתום ישיבת ההוכחות האחרונה בתיק, ביקשה המשיבה להגיש את סיכומיה בכתב. בא-כוחו של המערער בבית משפט קמא, שייצג את המערער בשיתוף עם בא-כוחו בערעור הנוכחי, לא התנגד לבקשה. עקב כך, החליט בית המשפט כי באי-כוח הצדדים יסכמו את טענותיהם בכתב, וקבע כי קודם תגיש המשיבה את סיכומיה ולאחר מכן יעשה זאת המערער. באי-כוחו של המערער לא פנו לבית המשפט בבקשות נוספות או שונות בנושא זה.

2. ביום 21.9.2010 הרשיע בית המשפט את המערער בשני האישומים. בית המשפט אימץ בכך את גרסת התביעה, שעדויותיה נראו לבית המשפט מהימנות, עקביות וברורות, והתיישבו עם יתר הראיות שהוצגו במשפט. בית המשפט קבע, כי ככל שנמצאו סתירות בעדויות התביעה אלה נגעו לפרטים שוליים באירוע, ונקבע כי אין בהן כדי ליצור ספק סביר היכול להביא לזיכויו של המערער. מנגד, עדות המערער נחזתה כלא אמינה, ובית המשפט קבע כי היא "רצופת סתירות ותהיות".

ביחס לאישום הראשון, ציין בית המשפט כי המחלוקת העיקרית בין הצדדים נגעה לשאלת זיהוי המערער, שכן לטענת בא-כוח המערער, סימני הזיהוי עליהם השתיתה המשיבה את זיהויו של הנוהג ברכב באירוע הראשון לא נסמכו על זיהוי הנהג עת עוכב לחקירה, אלא על סימנים שקלטו השוטרים בעת מעצרו של המערער בכפר נחף, באירוע השני. לגרסתו של המערער, הוא אינו קשור כלל לאירוע הראשון ובזמנים הרלוונטיים שהה באזור עבודתו בעיר עכו. גרסה זו לא זכתה לאמון בית המשפט. בית המשפט קבע כי מדובר בטענת אליבי כבושה, שלא הוצגה בפתח הדיון כנדרש ולא הובאו ראיות לביסוסה, הגם שהמערער יכול היה להעיד, לפי דבריו, עדים רבים (ראו ע"פ 6289/94 זורי בן משיח זדנשוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2), 157, 169-170 (1998)). גם בטענותיו של המערער ביחס לאירוע השני המתואר באישום הראשון לא מצא בית המשפט ממש. מנגד, בית המשפט קיבל את טענת המשיבה כי עדיה זיהו את הנאשם זיהוי וודאי כמי שנהג ברכב בשני האירועים וביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ומצא כי העדויות והראיות שהובאו בפניו מטעם המשיבה יוצרות מארג ראייתי בעל משקל הולם.

בית המשפט קיבל את טענותיה של המשיבה גם ביחס לאישום השני, בהסתמכו בעיקר על עדותו של השוטר מזוז. גם ביחס לאישום זה נקבע כי גרסתו של המערער בכללותה אינה מהימנה, וכי המערער מסר מספר גרסאות שונות ובלתי אחידות ונמנע מהבאת עדים שיתמכו בגרסתו. בית המשפט דחה גם את טענת בא-כוחו של המערער לפיה המעצר היה בלתי חוקי, שכן לא הוצג למערער צו חיפוש – ומשכך קמה למערער זכות להתנגד לו, ולא נתמלאו יסודותיה של העבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בית המשפט קבע כי בהצגת צו החיפוש בפני אחיו של המערער ואמו, שעמדו בכניסה לדלת, מילאו השוטרים את חובתם והחלו בביצוע הליך חיפוש חוקי בבית. המערער, שהתחבא מאחורי וילון במטבח, אותר על-ידי השוטר מזוז, ורק לאחר שהשוטר שאל לשמו והודיעו בדבר החיפוש בבית, החל להשתולל ולתקוף את השוטרים. בנסיבות אלה קבע בית המשפט כי "אין לומר כי הנאשם השתולל במטרה להימנע ממעצר בלתי חוקי, אלא במטרה למנוע ביצוע חיפוש חוקי". מאחר שהמערער בהתנהגותו פעל כדי למנוע את ביצוע החיפוש בידי השוטרים, נתמלאו יסודותיה של העבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות הקבועה בסעיף 274 לחוק העונשין.

3. בדיון שנערך לפנינו מיקד סנגורו של המערער את טיעונו בניסיון לשכנע את בית המשפט כי הוראת בית משפט קמא להגיש סיכומים בכתב בתיק עומדת בניגוד להוראת סעיף 169 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "סד"פ"), הקובעת כי:

169. בתום הבאת הראיות, או משנתקבלה הודיה בעובדות ולא הובאו ראיות, רשאים התובע ואחריו הנאשם להשמיע את סיכומיהם לענין האשמה.	סיכומים לענין האשמה
--	---------------------------

משכך, טען הסנגור בהודעת הערעור, על החלטת בית המשפט להביא לפסלותו של ההליך כולו. בעת הדיון בערעור שינה הסנגור את טיעונו וטען כי על הפגם הנובע מהגשת הסיכומים בכתב להביא לביטולם של פרשת ההגנה, הסיכומים ופסק הדין – כך שרק פרשת התביעה, למעשה, תיוותר על כנה. לגופה של הרשעה, חזר הסנגור בפנינו על טענותיו כפי שהוצגו בסיכומים שהגיש לבית משפט קמא, ולעניין העונש טען כי יש לנכות את מחצית התקופה בה שהה המערער במעצר בית מוחלט מתקופת מאסרו בפועל. הסנגור טען, כי אין די בהלכה הנוהגת, לפיה תקופת מעצר-הבית ראויה להתחשבות במסגרת העונש, וביקש שנקבע כי נאשם זכאי לניכוי קבוע של מחצית תקופת מעצר-הבית מתקופת מאסרו.

4. מנגד, טען בא-כוח המשיבה כי המערער מבקש ללמוד מהוראת סעיף 169 לחסד"פ את מה שאין בה. לשיטתו, פרק הסיכומים בהליך הפלילי אינו חייב להתבצע בעל-פה, ונוכח לשונו של סעיף 169 – ספק אם חייב להתבצע כלל. בא-כוח המשיבה הוסיף וטען כי סנגורו של המערער לא התנגד להגשת סיכומים בכתב במהלך הדיון ולא השיג על ההחלטה שניתנה בנושא, ועל-כן אין הוא יכול לטעון כעת לביטול ההליך. עוד הפנה בא-כוח המשיבה לסעיף 181א לחסד"פ, המשמיע כי:

181א. בתום בירור האשמה יקבע בית המשפט מועד למתן הכרעת דין; המועד יהיה בתוך 30 ימים מיום שמיעת הסיכומים לענין האשמה או מיום הגשתם; [...]	מועד למתן הכרעת דין
---	------------------------

בא-כוח המשיבה טען כי מנוסח הסעיף עולה בבירור כי המחוקק מכיר באפשרות להגיש את הסיכומים בהליך הפלילי בכתב, ולא רק לשומעם בעל-פה.

באשר לטענותיו האחרות של המערער, טען בא-כוח המשיבה כי מדובר בקביעות שבמהימנות ובקביעות עובדתיות, בהן לא נוהג בית משפט זה להתערב. בא-כוח המשיבה הוסיף כי בית המשפט מצא את שורת עדי התביעה שהופיעו בפניו מהימנה, בעוד שבעדותו של המערער נמצאו סתירות רבות; כמו כן המערער נמנע מהבאת עדי הגנה שיכלו לתרום לגרסתו, וטענת האליבי שלו נסתרה. לעניין העונש, טען בא-כוח המשיבה כי התחשבות במשכו של מעצר-בית בגזר הדין היא עניין לשיקול דעתו של בית המשפט, ואין להתוות בנושא קווים אריתמטיים קשיחים כפי שמציע המערער. עוד טען בא-כוח המשיבה כי בית משפט קמא התייחס לטענות הסנגור במישור זה בהרחבה ונתן את הדעת לתקופה הארוכה בה שהה המערער במעצר בית. בא-כוח המשיבה סיכם, כי בהתחשב בעונש שהוטל על המערער ובעברו הפלילי, מדובר בגזר דין ראוי וסביר שאין להקל ממנו.

דיון והכרעה

5. עיקר המחלוקת שנתגלעה בין הצדדים בערעור שלפנינו היא בשאלה האם רשאי בית המשפט, בהליך פלילי, להורות על הגשת סיכומים בכתב במקום שיושמעו בעל-פה, כאשר המשיבה היא שביקשה להגיש סיכומים בכתב וסנגורו של הנאשם לא התנגד לבקשה. שאלה זו נסובה סביב פרשנותו של סעיף 169 לחסד"פ, לפיה "בתום הבאת הראיות, או משנתקבלה הודיה בעובדות ולא הובאו ראיות, רשאים התובע ואחריו הנאשם להשמיע את סיכומיהם לעניין האשמה."

לאמיתו של דבר, בשאלה זו אין כל חידוש בנסיבות ענייננו. אכן, דרכו הרגילה של ההליך הפלילי הינה בשמיעת הצדדים באולם בית המשפט, הן מפאת החשיבות הטמונה בקיום הדיון בנוכחות הנאשם, הן בשל הרצון לאפשר לבית המשפט להתרשם באופן ישיר ממצבו של הנאשם. יחד עם זאת, שמיעת טיעונים בעל-פה אינה מחויבת בכל שלב משלבי ההליך הפלילי; בפרט, אין היא מחויבת בשלב הסיכומים, בו אין מתקיימים הטעמים הרגילים בדבר הצורך בנוכחות הנאשם. אכן, בשלב הסיכומים אין נשמעים עוד עדים ואין מובאות ראיות; כל עניינו הוא לחזור, לסכם ולהדגיש את שנאמר בשלבים הקודמים של ההליך, ובתומו ניתנת הכרעת הדין. מטעמים אלה השתרשה במשפטנו הפרקטיקה, לפיה אין מניעה לקיים את שלב הסיכומים לעניין האשמה בכתב, ככל שהסכמת בעלי הדין לכך נתונה. נוהג זה אושר פעמים רבות

בפסיקתו של בית משפט זה (ע"פ 216/86 ג'ברין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.10.86); ע"פ 353/88 גניה וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 452, 444 (1991) (להלן: פרשת וילנר); רע"פ 11160/03 סלימאן זכריא נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(2) 431, 428 (2004) (להלן: פרשת זכריא); רע"פ 5333/11 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.7.2011) (להלן: פרשת פלוני); י' קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני 1491-1492 (2009); גבריאל הלוי תורת הדיון הפלילי ב, 835 (2011)); הנוהג האמור אף קנה לו אחיזה בחקיקה, ואכן, סעיף 181א לחסד"פ מכיר כיום באפשרות להגיש את הסיכומים לעניין האשמה בכתב. היטיב לתאר את הנוהג וטעמיו השופט א' מצא בפרשת וילנר:

"... אמנם נכון הדבר, שהדרך הרגילה והמקובלת לשמיעתו של הליך פלילי הינה בקיום דיון פרונטאלי באולם המשפטים, בנוכחות נציג התביעה, הנאשם וסניגורו, ובמהלכו העיקריים של הליך כזה - כגון: בקשות למעצר או לשחרור בערובה, שלב הקראת כתב האישום, גביית הראיות, הכרעת הדין וגזר הדין - לא יעלה על הדעת לנהוג אחרת. אך זה מכבר מקובל בערכאותינו, כי באותם מהלכים של המשפט הפלילי בהם נשמעות טענות פרקליטים בלבד, ושבהם אין בית המשפט נדרש להתרשמות בלתי אמצעית ממצבו של הנאשם, הרי בהסכמתם, המפורשת או המסתברת, של התובע והסניגור, יכול שהטענות תוגשנה בכתב. מעשה של יום יום הוא, כידוע, שלפי בקשתם או מתוך היענות לפניית בית המשפט, מגישים תובע וסניגור בכתב את סיכומי טענותיהם, אם לאחד משלבי הביניים של המשפט הפלילי ואם לסיכומה של פרשת הראיות כולה." [שם, עמ' 451-452, ההדגשה הוספה - ד.ב.]

6. יש להדגיש, כי בשלבים מסוימים של ההליך הפלילי לא יהא בכוחה של הסכמה כדי לאפשר לבית המשפט להסתפק בטיעונים כתובים, והשמעתם בעל-פה תהא מתחייבת, בין כדרך טיעון עיקרית ובין כדרך טיעון משלימה. כך בשלבים בהליך הפלילי בהם נוכחות הנאשם נדרשת, כגון שלב ההקראה של כתב האישום, ההוכחות, הכרעת הדין וגזר הדין, וכן בעת דיון במעצרו או בשחרורו של הנאשם (שם, שם; וכן דברי השופט מצא לעניין דיון בעל-פה בהליכי מעצר, בבש"פ 128/98 חאדר עניסי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 15.01.1998)). אין לשלול כי בתיקים מורכבים, בהם היקף החומר גדול, יוכלו הצדדים גם בשלבים אלה להסתייע בחומר כתוב לצורך הצגת טיעוניהם. אולם הסתייעות זו אינה יכולה להחליף דיון לפני בית המשפט ובנוכחות הנאשם, מקום בו הדבר מתחייב מהדין, מהגיונו ומאופיו של ההליך הפלילי (לעניין זכותו-חובתו של הנאשם לנכוח במשפטו והחריגים לה, ראו: ע"פ 1632/95 עודי אזולאי משולם ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ט(5) 534, 546-549 (1996); בג"ץ

7357/95 ברקי פטה המפריס (ישראל) בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 769, 783-785 (1996). אולם, כאמור, המצב שונה בשלב הסיכומים.

סוג נוסף של מקרים בו הסכמת הצדדים אינה מאפשרת להסתפק בטיעונים כתובים הוא כאשר מתברר לבית המשפט, לאחר שעיין במסמכים שהוגשו לו, כי אין די בכתוב ויש צורך בהשלמת טיעוני הצדדים בעל-פה (פרשת וילנר, עמ' 452). על בית המשפט להפעיל אפוא בכל מקרה ומקרה את שיקול דעתו, ולבחון האם בנסיבות העניין יש לזמן את הצדדים כך שיוכלו להשלים טיעוניהם בעל-פה. קל וחומר שזהו המצב כאשר הגשת סיכומים בכתב עלולה להסב נזק או עיוות דין לנאשם (פרשת פלוני, בפסקה ח'; פרשת זכריא, דברי השופטת פרוקצ'יה בעמ' 432). יש להניח כי מקרים אלו חריגים ונדירים הם, וממילא לא עלה בידי הסנגור להצביע על נזק כלשהו שנגרם למערער במקרה דנן כתוצאה מהגשת הסיכומים בכתב.

7. אם כן ככלל, אין פגם בהחלטת בית משפט לאפשר לצדדים להליך הפלילי, בהסכמתם, להגיש את הסיכומים להליך הפלילי בכתב; הלכה למעשה, הנוהג לסכם את ההליך בכתב נעשה כה מקובל עד שאף בתי המשפט עצמם יוזמים את ביצועו. יוער כי מבחינה מעשית, לנוהג זה כשלעצמו ישנם יתרונות וחסרונות. בתיקים מורכבים, ובהליכים הכוללים עמודים רבים של פרוטוקול, יש לעיתים יתרון משמעותי בסיכומים בכתב, עבור הצדדים ובית המשפט כאחד. אולם על-פי-רוב רצוי, משיקולים של יעילות דיונית וחיסכון בזמן שיפוטי, לקיים את שלב הסיכומים בעל-פה דווקא. זאת לא משום הפסול שבהגשת הסיכומים בכתב, אלא משום שבעת סיום שמיעת הראיות או בסמוך לכך, ההתרשמות ממהלך המשפט וממהימנות העדים עדיין טריה בזיכרונם של השופטים ובאי-כוח הצדדים, ומאפשרת מתן הכרעת דין תוך זמן קצר יחסית. מנגד, הגשת הסיכומים בכתב מביאה לא אחת לדחיית מועדי ההגשה של הסיכומים, ובעקבות זאת אף לדחיית מתן הכרעת הדין, לעיתים לתקופה ממושכת. מטבע הדברים תוצאה זו אינה רצויה, ואף אינה הכרחית, במרבית התיקים הפליליים.

8. לסיכום אעיר, כי הטענה לפיה אין בכוחה של הסכמת בעלי דין כדי לאפשר את הגשת הסיכומים בכתב שבה ועלתה מפי הסנגור, עורך-הדין א' סלימאן, במספר הליכים שונים שהתנהלו לפני בית משפט זה בשנים האחרונות (ראו פרשת זכריא; פרשת פלוני; וענייננו שלנו). מעיון במקרים אלה מתקבל הרושם כי עורך-הדין אינו משלים עם פסיקתו העקבית והמושרשת היטב של בית משפט זה, ומוסיף להעלות את טענותיו משל לא הכריע בהן בית המשפט, חזור ושנה. למותר לציין כי כאשר סניגור מעדיף לשטוח טיעונו בעל-פה, בידיהם להעלות התנגדות להצעה להגיש את הסיכומים

בכתב; אולם ככל שהוא נמנע מעשות כן, לאחר הסכמתו אינו יכול להעלות טענות כי אין לתת משקל להסכמה זו.

9. לאחר שעיינתי ביתר טענותיו של המערער, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות גם לגופו. טענותיו של המערער לעניין הכרעת הדין יורדות לשורשם של ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית משפט קמא, בהם אין בית משפט של ערעור נוהג להתערב, אלא במקרים חריגים (ע"פ 312/67 דניאל מרדכי נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח', פ"ד כב(2), 63, 71, 76 (1968); ע"פ 6411/98 נחום מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2), 150, 165 (1983); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4), 632 (2000)). המקרה שלפנינו אינו מצדיק סטייה מכלל זה. מכלול החומר שהצטבר בתיק מעלה כי המערער זוהה על-ידי מספר רב של עדים כמי שנהג ברכב בשני האירועים המתוארים באישום הראשון, ועדים אלו זכו לאמונו של בית המשפט. זיהוי זה נתמך גם בנתוני האיכון של מכשירו הסלולארי של המערער; הגם שאלה אינם מספקים תמונה שלמה אודות מעשיו של המערער ביום בו התרחשו האירועים, הרי שהם תומכים בגרסת עדי המשיבה ומפריכים את גרסתו של המערער, לפיה כלל לא נכח באזור במהלך היום. לכך יש להוסיף את הסתירות הגלויות בעדותו של המערער בבית המשפט ובהודעותיו במשטרה (כך למשל בעמ' 29-30 לפרוטוקול הדיון מיום 15.06.2010 ובעמ' 35 לפרוטוקול הדיון מאותו יום), ואת העובדה כי המערער נמנע מהבאת ראיות ועדים שיתמכו בגרסתו, החל מהאליבי לו טען ביחס לאירוע הראשון וכלה בגרסתו לדרך השתלשלות העניינים באירועים בהם הודה שנכח. גם המשטרה העלתה חרס בניסיונותיה לבדוק את טענת האליבי אותה העלה המערער בחקירתו (כפי שעולה מהודעתו במשטרה בת/7, וכן ממזכרי המשטרה ת/9 ות/15). סתירות ותהיות נתגלו גם בגרסתו של המערער בדבר האירועים נשוא האישום השני, וגם כאן נמנע המערער מהבאת עדים שיתמכו בגרסתו, על אף שמדבריו עולה כי מדובר בבני משפחתו הקרובה. בהעדר תמיכה בראיות לגרסה זו, ולמול עדות השוטר, שזכתה לאמונו של בית המשפט, לפיה צו החיפוש הוצג לדיירי הבית והודע עליו למערער, לא ניתן לקבל את טענת המערער כי התנגדותו למעצר נבעה מסברה כי המעצר אינו חוקי.

10. גם בטענותיו של המערער לעניין העונש לא מצאתי ממש. בית המשפט קיבל את טענת המערער כי יש להתחשב בתקופה הממושכת בה שהה במעצר-בית, והביאה כשיקול לקולה בגזירת עונשו. בנסיבות העניין, לא ראיתי נימוק לקבל את טענת המערער לפיה אין די בהתחשבות זו כשלעצמה. אף אין ניתן לקבל את הטענה כי יש לקבוע לעניין זה מפתח ניכוי מדויק, לפיו יום מעצר-בית יחשב כמחציתו של יום מעצר רגיל לצורך ניכוי מעונשו של המורשע בדין. הגבלת חירותו של נאשם המצוי במעצר-

בית היא אכן הגבלה המצדיקה התחשבות בעת גזירת הדין, אך משקלה של ההגבלה משתנה מנאשם אחד למשנהו בהתאם למאפייני חלופת המעצר הספציפית שאושרה בעניינו. אין ניתן לקבוע אמות מידה אחידות לניכוי ימי מעצר הבית מקום בו מושא הכימות עצמו אינו אחיד. לפיכך, אין לקבל את טענת המערער לפיה זכאי נאשם לניכוי אחיד וקבוע של מחצית תקופת מעצר-הבית בו היה מצוי מתקופת המאסר שנגזרה עליו.

סוף דבר, הערעור נדחה.

ה נ ש י א ה

המשנה לנשיאה א' ריבלין:

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינה של הנשיאה ד' ביניש.

ניתן היום, כ"ב באלול התשע"א (21.09.2011).

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה

ה נ ש י א ה